

INFORMATOR WYDZIAŁOWY

Wydział Matematyki i Informatyki UAM, ul. Matejki 48/49, 60-769 Poznań

marzec 1995

Na posiedzeniu Rady Wydziału w dniu 17.02.1995 Dziekan poinformował, że JM Rektor UAM rozpatruje jego wniosek o rozpisanie konkursu na 1 stanowisko profesora zwyczajnego oraz na 4 stanowiska profesora nadzwyczajnego na naszym Wydziale.

★ ★ ★ ★ ★

Na tym samym posiedzeniu Rady Dziekan podał też informacje o przebiegu prac remontowych. Bufet w budynku przy ul. 28 Czerwca 1956 r. powinien zostać otwarty w najbliższych dniach. Kończony jest remont p. 125, w którym mieścić się będzie Zakład Teorii Obliczeń. Do zwolnionego przez ten Zakład pokoju 124 przeniesie się Zakład Optymalizacji i Sterowania. W opuszczonej przez ten Zakład sali 325 mieścić się będzie sala seminaryjna na 24 osoby. Wydział wystąpił też do Fundacji Nauki Polskiej z wnioskiem o grant na remont i modernizację biblioteki wydziałowej. Trwa również remont pomieszczeń dla dziekanatu na parterze budynku przy ul. Matejki. Pomieszczenia te zostały przejęte, w drodze wymiany, od Ośrodka Informatyki. Remont ten jest finansowany z funduszy ogólnouniwersyteckich.

★ ★ ★ ★ ★

Rada Wydziału na wspomnianym posiedzeniu zaopiniowała pozytywnie wniosek prof. dra hab. Dobiesława Bobrowskiego o zatrudnienie na stanowisku profesora zwyczajnego na pierwszym etacie na naszym Wydziale.

★ ★ ★ ★ ★

Dziekan przedstawił także zasady polityki kadrowej. Jeśli chodzi o profesorów nadzwyczajnych, to po 5 latach podejmuje się decyzję o przedłużeniu zatrudnienia na czas nieokreślony lub o powrocie na poprzednio zajmowane stanowisko. Decyzję taką podejmuje się na Wydziale. Odpowiednia komisja Rady Wydziału powinna przedstawić ocenę pracownika, a Rada Wydziału zadecydować o przedłużeniu zatrudnienia lub nie. Jeśli chodzi o adiunktów, to statutowo zatrudniani są oni na okres 9 lat, po czym można przedłużyć to zatrudnienie dwukrotnie na okres 3 lat. Po upływie 15 lat proponuje się zwalniać adiunktów, a część z nich przenosić na etaty starszych wykładowców. Profesor J. Musielak zgłosił propozycję, by Senat już dziś ustalił wyraźne kryteria przenoszenia na etat wykładowcy.

★ ★ ★ ★ ★

Senat UAM na posiedzeniu w dniu 27.02.1995 postanowił nadać doktorat honoris causa pani Wisławie Szymborskiej.

★ ★ ★ ★ ★

Rada Główna Szkolnictwa Wyższego podzieliła opinię zdecydowanej większości państwowych szkół wyższych w sprawie projektu powoływania wyższych szkół zawodowych. W swojej uchwale z dnia 23.02.1995 w sprawie projektu Ustawy o Wyższym Szkolnictwie

Zawodowym z dnia 12.01.1995 Rada zwróciła uwagę m.in. na brak źródeł finansowania takich szkół, ograniczenie ich samodzielności i oderwanie proponowanego systemu kształcenia od istniejącej struktury państwowych szkół wyższych. W tej sytuacji Rada Główna stwierdziła, że nie może pozytywnie zaopiniować przedstawionego projektu, który w jej przekonaniu wymaga istotnych zmian.

* * * * *

W „Stanowisku Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego w sprawie przedłużania zatrudnienia na stanowisku profesora nadzwyczajnego osób bez tytułu naukowego” sformułowanym w lutym tego roku czytamy między innymi: „(...) Rada Główna uznając w pełni zasadę autonomii w postępowaniu uczelni, w tym w szczególności w sprawach związanych z decyzjami o przedłużeniach lub odmowach przedłużeń powołań na stanowiska profesorów nadzwyczajnych osób nie posiadających tytułu naukowego, wyraża równocześnie przekonanie, iż decyzje te powinny być podejmowane z uwzględnieniem konieczności zachowania właściwego poziomu kadry profesorskiej w całym szkolnictwie wyższym i w trosce o niedopuszczenie do deprecjacji stanowiska profesora nadzwyczajnego i zablokowania możliwości awansu nowych doktorów habilitowanych. Rada Główna wyraża pogląd, że każde przedłużenie zatrudnienia osoby bez tytułu naukowego na stanowisku profesora nadzwyczajnego na czas nieokreślony powinno być poprzedzone nie tylko wnikliwą oceną dorobku uzyskanego w okresie 5-letnim, ale także oceną perspektywy uzyskania tytułu naukowego (...)”.

Z historii ...

150 lat temu, 3 marca 1845 roku urodził się w St. Petersburgu Georg Cantor. Jego ojciec był kupcem pochodzącym z Danii. W roku 1856 rodzina Cantorów przeniosła się do Frankfurtu nad Menem. W 1862 r. Cantor rozpoczął studia matematyczne w Zurychu. Po roku przeniósł się do Berlina — studiował tu matematykę, fizykę i filozofię. Jego nauczycielami byli m.in. Kummer, Weierstrass i Kronecker. Największy wpływ wywarł na niego Weierstrass. W 1867 roku Cantor doktoryzował się na Uniwersytecie Berlińskim, a w 1869 habilitował się na Uniwersytecie w Halle. Tam też został docentem prywatnym, w 1872 roku profesorem nadzwyczajnym, a w 1879 profesorem zwyczajnym. Na stanowisku tym pozostawał aż do przejścia na emeryturę w roku 1913. Był współzałożycielem Deutsche Mathematikervereinigung (1890) i jego pierwszym prezesem. Pierwsze prace Cantora dotyczyły teorii liczb, teorii szeregów trygonometrycznych i teorii funkcji. W latach 1874–1897 ogłosił swe zasadnicze prace z teorii mnogości stając się twórcą nowej dziedziny matematyki. Jego prace z tego zakresu spotkały się z początku z niezrozumieniem i niechęcią, a nawet wrogością współczesnych matematyków. Do najzagorzalszych jego przeciwników należał Kronecker, który nazwał go nawet „naukowym szarlatanem”, „renegatem” i „deprawatorem młodzieży”. Do osób, które od razu zrozumiały doniosłość i znaczenie teorii mnogości należał R. Dedekind oraz ... teologowie katoliccy. Sam Cantor był zresztą zainteresowany teologicznymi implikacjami teorii mnogości i chciał, by teoria jego w niczym nie odbiegała od oficjalnej nauki Kościoła katolickiego — chodziło tu zwłaszcza o kwestię panteizmu, o który posądzano teorię mnogości. (Jako ciekawostkę warto tu dodać, że Cantor wychowany został w duchu protestanckim i w tej też religii

wychowywał z kolei swoje dzieci). Cantor, szukając filozoficznych uzasadnień dla teorii zbiorów nieskończonych, zwracał się ku metafizyce i teologii. Próbował też interpretować swe wyniki w duchu religijnym. Brak zrozumienia u współczesnych oraz niemożność rozwiązania problemu kontinuum doprowadziły do załamania nerwowego wiosną 1884 roku i późniejszej choroby psychicznej, która dawała o sobie znać aż do końca życia. Obok problemów czysto matematycznych i filozoficznych, Cantor interesował się też historią literatury. W szczególności bronił popularnej wówczas tezy, zgodnie z którą prawdziwym autorem dramatów przypisywanych Szekspirowi był F. Bacon. Opublikował szereg prac na ten temat.

R.M.

Dnia 3.02.1994 odbyło się otwarte spotkanie Rektorów UAM z pracownikami Uniwersytetu. Na spotkanie przybyło około 100 osób. Większa część podnoszonych problemów związana była ze sprawami materialnymi: finansami Uniwersytetu (sprawa nałożonego na szkoły wyższe obowiązku wypracowania 5% budżetu), rozdziałem środków na podwyżki dla pracowników, budową na Morasku i budową Collegium Polonicum w Słubicach. Mówiąc o tej ostatniej inwestycji JM Rektor podkreślił jej wpływ na zbliżenie się Niemiec i Polski.

* * * * *

Na początku lutego pojawiła się w prasie informacja o planach utworzenia Stowarzyszenia Profesorów Polskich — Związku Zawodowego Profesorów, Docentów i Doktorów Habilitowanych. Ma to być organizacja otwarta, niezależnie od przynależności do związków zawodowych i partii politycznych. Jej celem ma być obrona interesów zawodowych, w szczególności wymuszenie na politykach przeznaczania większych środków na naukę i wyłączenie nauki z ogólnej puli edukacyjnej. [W chwili zamykania tego numeru nie mieliśmy żadnych informacji o tym, czy odbył się już zjazd założycielski.]

Cytat

Platon powiada, że znalezienie natury dobrego życia stanowi intelektualne zadanie bardzo podobne do odkrywania prawd matematycznych. Podobnie jak tych ostatnich nie odkryje nikt bez przygotowania, tak też jest z tym pierwszym. Aby odkryć, co jest dobrym życiem, ludzie muszą najpierw zdobyć pewien rodzaj wiedzy. Do takiej wiedzy można dotrzeć tylko wówczas, kiedy posiada się staranne wykształcenie w wielu różnych dziedzinach wiedzy, jak np. matematyka czy filozofia. (...) Platon nie uważał, że trzeba mieć wiedzę, aby wieść dobre życie. Głosił on nieco słabszą doktrynę, że jeśli posiada się wiedzę, to można wieść dobre życie. Nawet dla ludzi nie posiadających wiedzy istnieje możliwość prowadzenia dobrego życia, ale będzie ono przypadkowe i ślepe. Jedynie dzięki wiedzy możemy sobie zapewnić takie istnienie. Dlatego Platon, podając program przygotowania ludzi do dobrego życia, twierdził, że ludzie powinni być instruowani na dwa sposoby. Z jednej strony muszą oni rozwijać cnotliwe zwyczaje zachowań, z drugiej, muszą rozwijać również swe siły duchowe, studiując matematykę i filozofię.

Richard H. Popkin, Avrum Stroll, *Filozofia*,
Zysk i S-ka Wydawnictwo, Poznań 1994, s. 8

Profesor Dirk J. Struik, autor m.in. popularnego i tłumaczonego na różne języki podręcznika historii matematyki obchodził niedawno swoje setne urodziny. Podręcznik Struika wydano także po polsku jako *Krótki zarys historii matematyki*. Do niedawna był on jedynym zwięzłym dostępnym po polsku podręcznikiem do tego przedmiotu.

* * * * *

8.02.1994 w wieku 93 lat zmarł we Fryburgu Szwajcarskim profesor Józef Maria Bocheński, dominikanin (imię zakonne: Innocenty), logik i historyk logiki, filozof (reprezentował nurt filozofii analitycznej), sowietolog. Był profesorem, a w latach 1964-66 rektorem, Uniwersytetu we Fryburgu (Szwajcaria). Opublikował kilkuset artykułów i ponad 30 książek.

O książkach . . .

Przewodnik po literaturze filozoficznej XX wieku, red. Barbara Skarga, współpraca Stanisław Borzym i Halina Floreńska-Lalewicz, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa, tom I 1994, ss. 474, tom II 1994, ss. 474.

Ukazały się już dwa tomy (z zapowiadanych czterech) Przewodnika po literaturze filozoficznej XX wieku. Jak wskazuje tytuł, jest to encyklopedia dzieł filozoficznych, które ukazały się w XX wieku — a zatem prezentuje się w niej idee i teorie filozoficzne poprzez książki. Dobór dzieł oparto na następującej zasadzie: wielcy autorzy, którzy już dziś są klasykami, reprezentowani są przez kilka swych największych prac i omówieni obszerniej, inni — w zasadzie poprzez jedną książkę (zazwyczaj taką, która jest szeroko cytowana czy też wpłynęła na twórczość innych autorów bądź wywołała dyskusje). Całość ma obejmować około 250 haseł w czterech tomach. Uwzględniono przy tym nie tylko dzieła zaliczane do filozofii sensu stricto, ale także te z pogranicza, a więc związane na przykład z logiką, podstawami matematyki czy też filozofią matematyki.

Poszczególne hasła mają formę esejów. Cały Przewodnik opracowano tzw. metodą holenderską, tzn. każdy z tomów zawiera hasła od A do Z. Ułatwia to niewątpliwie pracę redakcji i przyspiesza wydanie dzieła, ale ma i strony ujemne, zwłaszcza dla czytelnika. Otóż każdy z tomów stanowi właściwie dość przypadkowy zestaw haseł, dzieła jednego filozofa są niekiedy rozrzucone pomiędzy różnymi tomami i dopiero wszystkie cztery tomy stanowią pewną całość.

Każde hasło składa się z trzech części. Zawiera ono najpierw krótką informację biograficzną o danym autorze, dalej krótki wykaz jego najważniejszych prac (w tym polskich tłumaczeń), a w końcu omówienie dzieła.

Chciałbym przy okazji zwrócić tu uwagę na pewne „akcenty lokalne”, które dostrzec można w omawianym Przewodniku. Otóż, jak już wspomniałem wyżej, umieszczono w nim kilka haseł omawiających dzieła z logiki, podstaw matematyki i filozofii matematyki. Mamy więc w szczególności Leona Chwistka Wielość rzeczywistości i Granice nauki, Davida Hilberta i Paula Bernaysa Grundlagen der Mathematik, Jana Łukasiewicza O zasadzie sprzeczności u Arystotelesa, Willarda van Ormana Quine’a From a Logical Point of View i World and Object, Alfreda Tarskiego Pojęcie prawdy w językach nauk dedukcyjnych, Hermana Weyla Philosophy of Mathematics and Natural Science (to wszystko w

tomie I) oraz Kazimierza Ajdukiewicza *Język i poznanie i Logika pragmatyczna*, Tadeusza Kotarbińskiego *Elementy teorii poznania, logiki formalnej i metodologii nauk*, Imre Lakatosa *Falsification and the Methodology of Scientific Research Programmes*, Franka P. Ramsey'a *The Foundations of Mathematics and Other Logical Essays* i René Thoma *Stabilité structurelle et morphogénèse. Essai d'une théorie générale des modèles* (w tomie II).

Drugi „akcent lokalny” to fakt, iż autorem kilku haseł jest profesor Tadeusz Batóg z Zakładu Logiki Matematycznej naszego Wydziału. Są to hasła poświęcone Hilbertowi i Bernaysowi oraz Weylowi z tomu I i hasło poświęcone Ramsey'owi z tomu II. Zdradzę, że prof. Batóg napisał też hasło poświęcone Kurtowi Gödlowi (ukaze się ono w tomie III zapowiadany na ten rok) oraz hasło na temat *Principia Mathematica* A.N. Whiteheada i B. Russella (znajdzie się ono w tomie IV, który ukazać się ma w roku przyszłym).

Wydaje się, że *Przewodnik* jest pozycją ze wszech miar pożyteczną. Stanowi z jednej strony formę „bryku” po wielkich dziełach (szeroko rozumianej) filozofii, a z drugiej strony może być po prostu przyjemną książką „do czytania”, a przy okazji zachęcić może do sięgnięcia po oryginalne dzieła, które znalazły już swoje miejsce w kanonie literatury filozoficznej XX wieku. I choć można formułować rozmaite zarzuty co do doboru haseł (konia z rzędem temu, kto opracuje antologię, której nie będzie można postawić tego typu zarzutu — oczywiście zakładamy, że jest to antologia w ścisłym tego słowa znaczeniu, a więc, że nie zawiera ona wszystkich obiektów rozważanego rodzaju), to niewątpliwie jest to dzieło, które będzie dobrze służyło wielu czytelnikom. Z niecierpliwością czekam więc na tomy III i IV.

R.M.

10.02.1995 prof. dr hab. Jerzy Browkin z Uniwersytetu Warszawskiego wygłosił wykład pt. „Teoria liczb, K -teoria, dilogarytmy”.

★ ★ ★ ★ ★

W marcu odbędą się następujące wykłady gościnne:

3.03. Prof. dr hab. Kazimierz Szyczek (Uniwersytet Śląski) — „Równoważność Witta ciał globalnych”.

10.03. Prof. Andrzej Borysowicz (Uniwersytet Gdański) — „Bifurkacje powierzchni minimalnych”.

24.03. Prof. dr hab. Aleksander Weron (Politechnika Wrocławska) — tytuł zostanie podany później.

★ ★ ★ ★ ★

W dniach 5.–10.02.1995 dr M.A. de Prada z Uniwersytetu w Bilbao (Hiszpania) był gościem Zakładu Teorii Funkcji Rzeczywistych.

★ ★ ★ ★ ★

Gościem Wydziału był w dniach 22.–26.02.1995 prof. Yuri Brudnyi (Wydział Matematyki, Technion, Haifa, Izrael). Profesor Y. Brydnyi wygłosił odczyt zatytułowany: „The real interpolation of the spaces of smooth functions”.

★ ★ ★ ★ ★

W dniach 26.02.–2.03.1995 w Zakładzie Teorii Przestrzeni Funkcyjnych gości mgr Song Wen (Chiny).

★ ★ ★ ★ ★

Dr Grzegorz Banaszak przebywał w dniach 10.01.–3.02.1995 na Uniwersytecie w Lozannie (Szwajcaria), gdzie wygłosił dwa odczyty i prowadził badania własne.

★ ★ ★ ★ ★

Doc. dr hab. Andrzej Sołtysiak w dniach 3.02.–3.03.1995 przebywał na Universidad Autonoma Metropolitana w Meksyku (Meksyk), gdzie wygłosił wykłady i prowadził badania własne.

★ ★ ★ ★ ★

Dr hab. Maria Korcz przebywała w dniach 22.–24.02.1995 na Uniwersytecie Marcina Lutra w Halle/Saale (RFN) uczestnicząc w kolokwium naukowym.

★ ★ ★ ★ ★

W dniach 5.–11.03.1995 prof. dr hab. Wanda Nowak i dr hab. Maria Korcz brać będą udział w konferencji *29. Tagung für Didaktik der Mathematik*, która odbędzie się w Kassel (RFN).

★ ★ ★ ★ ★

Doc. dr hab. Andrzej Sołtysiak w dniach 7.–13.03.1995 przebywać będzie na Uniwersytecie w Tartu (Estonia), gdzie prowadzić będzie wykłady i weźmie udział w przewodzie doktorskim.

Notatka

Ze względu na objętość, tekst pióra profesora Juliana Musielaka o pracy Centralnej Komisji podzieliliśmy na dwie części. W numerze bieżącym zamieszczamy część pierwszą zawierającą informacje ogólne oraz uwagi o zatwierdzaniu stopnia naukowego doktora habilitowanego. W następnym numerze *Informatora* zamieścimy część drugą dotyczącą zasad opiniowania wniosków dotyczących tytułu naukowego.

M.K. & R.M.

O działaniu Centralnej Komisji do spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych

C.K. działa na podstawie Ustawy z dnia 12 września 1990 roku o tytule naukowym i stopniach naukowych i jest usytuowana przy Prezesie Rady Ministrów. W ramach C.K. działa 6 Sekcji, a mianowicie: I. Nauk Humanistycznych i Społecznych (53 członków), II. Nauk Ekonomicznych (17), III. Nauk Biologicznych, Rolniczych i Leśnych (33), IV. Nauk Medycznych (36), V. Nauk Matematycznych, Fizycznych, Chemicznych i Nauk o Ziemi

(39), VI. Nauk Technicznych (42). Skład C.K. wyłaniany jest poprzez dwustopniowe wybory: kandydatów wyłaniają Rady Wydziałów (Instytutów), a ostateczny skład wybierają spośród tych kandydatów osoby z tytułem naukowym profesora danej dyscypliny naukowej. Kadencja trwa 3 lata (obecnie 1994-1996). Prezydium C.K. tworzy przewodniczący, dwóch jego zastępców, sekretarz Komisji oraz przewodniczący wszystkich Sekcji. Aktualnie przewodniczącym C.K. jest prof. Jerzy Pelc z Uniwersytetu Warszawskiego (Sekcja I). Jednym z zastępców przewodniczącego jest prof. Franciszek Kaczmarek z Instytutu Fizyki UAM (Sekcja V). Sekretarzem C.K. jest prof. Osman Achmatowicz z Instytutu Przemysłu Farmaceutycznego (Sekcja V). Przewodniczącym Sekcji V jest prof. Józef Smak z Centrum Astronomicznego PAN. W skład Sekcji V wchodzi 5 matematyków, a mianowicie profesorowie Stanisław Balcerzyk (UMK, Toruń), Kazimierz Gęba (Uniwersytet Gdański), Stanisław Kwapien (Uniwersytet Warszawski), Julian Musielak (UAM) i Czesław Ryll-Nardzewski (Politechnika Wroclawska). Dodam, że przyjęta jest zasada nie zabierania głosu w dyskusji, o ile sprawa dotyczy własnego ośrodka.

Zasadnicza działalność C.K. dotyczy zatwierdzania uchwał Rad Wydziału (Instytutu) o nadaniu stopnia naukowego doktora habilitowanego, wniosków tych Rad o nadanie tytułu naukowego profesora, opiniowanie wniosków o uprawnienie Rad Wydziału (Instytutu) do nadawania stopni naukowych doktora i doktora habilitowanego oraz wyrywkowa kontrola uchwał tych Rad o nadaniu stopnia naukowego doktora. Wnioski przekazywane są do opiniowania rzeczoznawcy, uzgodnionemu przez członków Sekcji z danej dyscypliny. O ile opinia rzeczoznawcy jest negatywna, wniosek przesyła się drugiemu rzeczoznawcy. Rzeczoznawca (lub obaj rzeczoznawcy) przedstawia swoją opinię osobiście na posiedzeniu Sekcji. Po dyskusji członkowie Sekcji przyjmują (lub odrzucają) wniosek w tajnym głosowaniu, przy czym przyjęcie wymaga ponad 50% głosów „tak”. W przypadku gdy opinia rzeczoznawcy jest pozytywna, a wynik głosowania negatywny, wniosek przesyła się do zaopiniowania drugiemu rzeczoznawcy i głosuje ponownie, przy obecności obydwu rzeczoznawców. Tak zaopiniowany wniosek Sekcja, wraz z wynikami głosowania (głosowań), przekazuje Prezydium C.K., które podejmuje w tajnym głosowaniu ostateczną decyzję o przyjęciu lub odrzuceniu. W razie wątpliwości, prezydium wyznacza własnego rzeczoznawcę i zwraca sprawę Sekcji do ponownego rozpatrzenia.

Od tej decyzji w sprawie habilitacji czy profesury przysługuje zainteresowanym prawo odwołania do C.K. W tym przypadku Sekcja C.K. wyznacza nowego rzeczoznawcę i na odpowiedni punkt porządku dziennego zaprasza wszystkich recenzentów wnioskującej Rady Wydziału (Instytutu), swoich poprzednich rzeczoznawców oraz nowego rzeczoznawcę, przeprowadzając szczegółową dyskusję z udziałem wszystkich obecnych na posiedzeniu rzeczoznawców, a następnie, po tajnym głosowaniu, przekazuje sprawę do ostatecznej decyzji Prezydium C.K.

Obawiam się, że zmęczyłem Szanownych Czytelników tymi szczegółami technicznymi, sądzę jednak, że dla zainteresowanych stanowią one mogącą interesującą informację. Obecnie przejdę do sprawy konkretnych wymagań, dotyczących habilitacji i profesur, zaczynając od habilitacji. Istotne są tu wymagania Artykułów 14 i 15.1 wspomnianej na początku Ustawy. Mówią one co następuje:

Art.14. Do przewodu habilitacyjnego może być dopuszczona osoba, która, posiadając stopień naukowy doktora, uzyskała znaczny dorobek naukowy i przedstawiła rozprawę habilitacyjną.

Art.15.1. Rozprawa habilitacyjna powinna stanowić znaczny wkład autora w rozwój

określonej dyscypliny naukowej.

Przepisy dopuszczają jako rozprawę habilitacyjną także część pracy zbiorowej, wtedy jednak wkład habilitanta musi być wyraźnie określony, co powinno być udokumentowane pisemnymi stwierdzeniami współautorów.

Art. 15.1. jest interpretowany w ten sposób, że rozprawa ma być wkładem w naukę światową (a nie tylko lokalną) i w związku z tym powinna być tak opublikowana, by możliwy był dostęp do niej w zakresie światowym. Zwrot, mówiący o znacznym wkładzie autora w rozwój dyscypliny naukowej wyklucza prezentowanie nawet obszernego zbioru drobnych przyczynków naukowych jako rozprawy habilitacyjnej.

Art. 14 interpretuje się w ten sposób, że habilitant powinien mieć, oprócz rozprawy habilitacyjnej, znaczny (publikowany) dorobek naukowy, uzyskany po doktoracie.

Argumenty innego rodzaju, jak np. działalność organizacyjna czy dydaktyczna na uczelni, mają niewielki wpływ na decyzję C.K. To samo dotyczy wyjazdów zagranicznych, chyba, że stanowią dodatkową dokumentację, dotyczącą znacznego wkładu naukowego habilitanta.

Prof. dr hab. Julian Musielak

Opracowanie Informatora: Maciej Kandulski (mkandu@plpuam11.amu.edu.pl)

Roman Murawski (rmur@plpuam11.amu.edu.pl)